

INGEZONDEN.

HET ONTWERP HUISHOUDELIJK REGLEMENT DER MAATSCHAPPIJ.

Het met het nummer van 4 Mei van het *Tijdschrift* verzonden ontwerp voor een nieuw Huishoudelijk Reglement der Nederlandsche Maatschappij tot bevordering der Geneeskunst heeft allereerst mijn bewondering gewekt door de juiste verdeling van de stof, en door de eenheid van gedachte, die door alle artikelen en hoofdstukken heen duidelijk is. Evenwel, bij het doorlezen, zoowel van de memorie van toelichting als van het ontwerp zelf, wordt men ieder oogenblik geprikkeld, gestooten, geërgerd door bepalingen en artikelen, eigenlijk te veel om op te sommen.

Het wil mij voorkomen, dat de oorzaak daarvan juist gezocht moet worden in die leidende gedachte. Nagaande, welke de vereischten zijn, waaraan geneeskundigen moeten voldoen, willen zij hun doel bij hun dagelijksch werk kunnen bereiken, zal ik stellig geen tegenspraak ontmoeten, wanneer ik meen, dat het inboezemen van achting en vertrouwen daarbij vooraan staan. Zeker behooren onder die vereischten niet: het verwekken van schrik of angst, of zelfs het inboezemen van wantrouwen. Waar nu het Huishoudelijk Reglement der Maatschappij niet anders mag zijn dan de uitdrukking, wil men: de codificatie van haar neigingen en eigenschappen, en de Maatschappij zoowat het gemiddelde is van hare leden, daar mag de leidende gedachte van dat Huishoudelijk Reglement geen andere zijn dan het inboezemen van achting en vertrouwen, zoo naar buiten als onderling.

Het is dáár, dat de principieele fout schuilt van het voorliggend ontwerp. Het predikt wantrouwen, het is schrikanjagend zoowel in de memorie van toelichting als op iedere bladzijde, in ieder hoofdstuk. Daardoor is het onwaar, als gevende geen beeld der Maatschappij, daardoor is het een groot gevaar voor den indruk en den invloed der Maatschappij, zoo naar buiten als naar binnen, daardoor is het eveneens een groot gevaar voor de noodzakelijke eenheid der Maatschappij, brengt het zelfs een gevaar voor uiteenspatting der Maatschappij, dat niet denkbeeldig is.

Om de genoemde fout mag het dan ook niet worden aangenomen, mijns inziens, terwijl het door amendeering van die fout niet bevrijd kan worden.

Amsterdam, Mei 1907. G. DORNSEIFFEN.

HET VOORSTEL TWENTE.

Waar het hoofdbestuur in zijn praeadvies over het voorstel Twente klaagt over sobere toelichting en dit misschien mede zijn afwijzend advies kan tengevolge gehad hebben, is het aan de afdeeling Twente in haar vergadering van 1 Mei wenschelijk voorgekomen haar voorstel alsnog eenigszins uitvoerig te bespreken.

Ons voorstel luidt: De leden der Nederlandsche Maatschappij tot bevordering der Geneeskunst verleen en geen genees-, heel- en verloskundige hulp voor rekening van ziekenfondsen, na 1 Januari 1907 in werking getreden, gewijzigd of uitgebreid, vóórdat het fondsreglement door de betrokken afdeeling-raden is goedgekeurd. Onder „uitgebreid” wordt bedoeld „in het gebied

der afdeeling ingevoerd"; overigens is de beteekenis duidelijk. Blijkens het praeadvies gaat het hoofdbestuur met ons voorstel mee, wat betreft nieuw opgerichte ziekenfondsen. Dat blijkt ook uit de bekrachtiging, die verschillende afdeelingen op haar desbetreffende bindende besluiten ontvingen. Dat in dit geval aan de afdeelings-raden wordt overgelaten de fondsreglementen te onderzoeken, is rationeel, eerstens, omdat deze lichamen het best kunnen beoordeelen, wat in hun gebied past, en ten tweede om het gemak der behandeling. Uit het slot van het praeadvies blijkt, dat het hoofdbestuur, niet-tegenstaande het voorstel ontraden wordt, toch wel de noodzakelijkheid inziet, omtrent wijzigingen van fondsreglementen een besluit te nemen. Daarom is ons het afwijzend praeadvies ook onbegrijpelijk. Het bezwaar van het hoofdbestuur betreffende reglementswijzigingen kan de afdeeling Twente volstrekt niet deelen. Zij is van meening, dat er zeer zeker tegen slechte reglementswijzigingen van alle fondsen, zowel bestaande als nieuw opgerichte, groote of kleine, moet gewaakt worden.

Wat zou het voor zin hebben, als wij bij de oprichting van een ziekenfonds eischen, dat het reglement aan zekere voorwaarden moet voldoen, en het bestuur van zulk een fonds vrij lieten, later elke begeerde wijziging naar eigen goeddunken aan te brengen, of bij bestuursmaatregel vreemde voorschriften te geven? En waarom zouden wij het bindend besluit dien-aangaande wel op nieuw opgerichte en niet op reeds bestaande fondsen doen betrekking hebben? Daardoor worden toch geen *verkrege*n rechten geschaad? Integendeel, het dient juist, er voor te zorgen, dat fondsen niet op willekeurige wijze de rechten van daaraan verbonden geneesheeren verkorten. De Afdeelingsraden zullen in dergelijke gevallen zeker niet lichtvaardig te werk gaan en wel overleg plegen met de betrokken geneesheeren. En als de Maatschappij voor billijke eischen, voor het behoud van verkregen rechten harer leden, geen strijd aandurft, is het beter, alle bindende besluiten achterwege te laten. Misschien kan alsnog door eenige wijziging in de redactie van het voorstel, het bezwaar van het hoofdbestuur worden ondervangen. De Afdeeling Twente houdt niet angstvallig aan de redactie vast, doch beslist aan het principe, dat uit haar voorstel en uit de toelichting voldoende blijkt. Zij wenscht: 1°. maatregelen te nemen tegen slechte voorschriften, in de toekomst door ziekenfondsen te geven, en zij wenscht: 2°. dat in dit en dergelijke gevallen, waar het een voor de geheele Maatschappij geldende zaak betreft, het vaststellen van bindende besluiten zal uitgaan van de algemeene vergadering. Over het laatste principe wordt in het praeadvies het stilzwijgen bewaard, en toch is het *dit*, hetwelk de Afdeeling Twente er toe bracht, haar voorstel in te dienen. Wat een werk spaart men zodoende niet uit! Thans nemen alle afdeelingen bindende besluiten; deze worden door de Centrale Commissie van Advies onderzocht, door het hoofdbestuur bekrachtigd, daarna in het *Tijdschrift* gepubliceerd. Straks zal het voorstel over reglementswijzigingen denzelfden langen weg moeten afleggen. Ook ter wille van de eenheid is het gewenscht, den door de Afdeeling Twente voorgestelden weg te volgen.

Verder is een punt van groot gewicht, dat er van een bindend besluit door de algemeene vergadering genomen, en voor de medici, zowel leden als niet-leden der Maatschappij, en voor de buitenwereld een veel grootere

moreele kracht uitgaat. Het zal noodig zijn, besluiten als deze te publiceeren en wij zijn overtuigd, dat de ziekenfondsen er wel de noodige aandacht aan zullen schenken.

Deze overwegingen hebben er toe geleid, dat de Afdeeling Twente haar voorstel indiende en op de algemeene vergadering zal handhaven.

J. K. GESELSCHAP,

*Secretaris van de Afdeeling Twente
der Ned. Maatsch. t. bevorder. d. Geneesk.*

BRIEFWISSELING.

KEEL-NEUSHEELKUNDIGE TENTOONSTELLING TE WEENEN 1908.

Ter gelegenheid van het Internationale Congres voor Keel- en Nensheeldkunde, tevens herdenkingsfeest voor TÜRK en CZERMAK, zal in het universiteitsgebouw te Weenen van 21 tot 25 April 1908 een tentoonstelling worden gehouden van voorwerpen met betrekking tot de laryngologie, rhinologie, oesophagoscopie en bronchoscopie. Voor deelneming wende men zich tot prof. dr. M. GROSSMANN, Garnisonsgasse 10, Wien IX, vòdr 31 December 1907, met een nauwkeurige omschrijving van elk der tentoontestellen voorwerpen. De inzendingen zijn vrij van invoerrecht; de daarvoor noodige bescheiden kunnen bij prof. GROSSMANN worden aangevraagd.

H. BURGER.

BERICHTEN.

BUITENLAND

BERLIJN. — Internationaal congres voor het reddingswezen.

In Mei van het volgende jaar zal te Frankfort a/M een congres voor het reddingswezen worden gehouden, waartoe de aandrang is uitgegaan van den Duitschen Samariterbund. De uitnodigingen zullen spoedig worden verzonden. FRIEDRICH VON ESMARCH is eere-voorzitter van het comité, staatssecretaris graaf v. POSADOWSKY zal eere-voorzitter van het congres zijn (*Allgemeine med. Centralzeitung*).

MÜNCHEN. — Het huisrecht van den sanatoriumarts. Het bestuur van een particulier sanatorium had in de instructie der huismeesteres (scil. adjunct-directrice) de bepaling opgenomen, dat zij ervoor moest waken, dat de rechten en plichten van den arts tot de juiste verhouding werden teruggebracht en de bevoegdheden van den arts deze verhouding niet zouden overschrijden. De waardige dame meende dit zòd te moeten opvatten, dat zij eens de spreekkamer van den arts binnendrong tegen diens wil, toen hij bezig was een particulier patiënt te onderzoeken. Hij heeft haar toen aangeklaagd wegens huisvredebreek. Zij werd veroordeeld en daarna door het bestuur ontslagen. Dit ontslag was, gelijk de *Münch. med. Wochenschr.* mededeelt, een voorwaarde voor de rehabilitatie der inrichting in het vertrouwen der geneeskundigen. Wenschelijk is ook het verdwijnen der merkwaardige instructie.

HALLE. — Grensgebied tusschen geneeskunde en godgeleerdheid. Door dr. J. BRESLER en Pastor G. VORBRODT zal te Halle een